

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תצה
ערב שבת קודש פ' בשלח, י"ב שבט ה'תשפ"ג
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ב שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ומאה ועשרים שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

מדוע משיח צדקנו סובל מפצעים בגשמיות / משיחת שי"פ בעלת, י"ז שבט ה'תש"ל

זמן הגאולה

7

כמה זמן יכול האבא להתחבא מהבן?!!... / הזמן הנוכחי ופרשת השבוע באור הגאולה

א עזרו אקזגב אגמב גנה - את הו אפיו וטפא עזו
 עילוי מיוחד ונפלא למבי'איהם / הוראות למעשה בפועל

12

המעשה הוא העיקר

13

הנצחון במלחמת בית דוד הוא ע"י שמות דקדושה בלי שום חשבונות דשכל / הוראות למעשה בפועל

כתב יד קודש

14

למלחמת עמלק צריכים דווקא 'אנשי משה' / הגהת כ"ק אד"ש על שיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ז

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו
 וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו
 ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת חי' רחל שיחיו

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

מדוע משיח צדקנו סובל מפצעים בגשמיות

שאלו את כ"ק מו"ח אדמו"ר: רבי, אפילו אם יש איזה טענות אליכם ורוצים להעניש אתכם - מדוע צריכים להשתמש בעונש לענין הדיבור דוקא? הרי כל חייכם השתמשתם בזה להפצת היהדות במסירת נפש בממונו ובנפשו, והצלחתם ועשיתם לו ית' דירה בתחתונים, ומדוע העונש צריך להיות בענין שלגמרי מסרתם אותו להקב"ה? ● אך הענין הוא ש"עמו אנכי בצרה": כמו שכל היהודים סובלים כך גם משיח סובל, ולא בענינים שאצלו הם נחשבים לסבל, אלא בענינים שאצל יהודי פשוט נחשבים לסבל ● זוהי מעלתו של משיח שהוא עומד ביחד עם כל בני ישראל במעמדו ומצבו ● תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח, י"ז שבט ה'תש"ל - בלתי מוגה*

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

וקרע לנו את הים³ עם כל המעלות שאומרים עליו - כיצד מגיע לו דבר כזה ש"וידי משה כבדים", והרי בשעת קריעת ים-סוף כשהקב"ה אמר לו⁴ "הרם את מטך ונטה את ידך על הים" לא היו ידיו כבדים (אף שקודם לכן האריך בתפלה עד שהקב"ה ה' צריך לומר לו "לא עת עתה להאריך בתפלה"⁵), ומדוע דוקא כאן לפתע נהיו "ידי משה כבדים"?

לכן אומר רש"י ש"בשביל שנתעצל ומנה אחר תחתיו" נענש על כך משה ונהיו ידיו

א. בפרשת מחיית עמלק¹ מתעכב רש"י על התיבות "וידי משה כבדים"² ומפרש שזהו "בשביל שנתעצל ומנה אחר תחתיו נתייקרו ידיו".

דלכאורה אינו מובן: משה רבינו "שהוציאנו ממצרים גו' ונתן לנו את ממונם

(* להעיר שאמירתה ה' שבע לאחר (ובקשר עם) סיום כתיבת ס"ת לקבלת פני משיח צדקנו בערב יו"ד שבט תש"ל ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

לשלימות הביאור בפרש"י המובא בסעיפים א-ג יש לעיין בלקו"ש חכ"א ע' 89 ואילך וכן בשיחות קודש תש"ל ח"א ע' 440 ואילך.

(1) בשלח יז, ח ואילך.

(2) שם, יב.

(3) הגדה של פסח פיסקה על אחת. וראה גם פרש"י שלח יג, ל. ועוד.

(4) בשלח יד, טז.

(5) פרש"י שם, טו.

כבדים.

בתפלה שישראל נתונין בצרה", כלומר, מה אתה נעמד להתפלל כאשר ישראל נמצאין בעת צרה? – "דבר אל בני ישראל ויסעו", כעת יש לצעוד עם הרגלים אל הים.

זאת למרות שתפלתו של משה היא "תפילת עשיר"¹⁰, וכדאיתא במדרש¹¹ עה"פ תפלה למשה¹² "משל למה הדבר דומה לשלשה שבאו ליטול כו' מאת המלך כו' בא השלישי, אמר לו המלך מה אתה מבקש, אמר לו איני מבקש על עצמי דבר, אלא מדינה פלונית היא חרבה והיא שלך, גזור שתיבנה כו', כך משה לא ביקש לעצמו אלא בשביל ישראל" – אעפ"כ אמר לו הקב"ה¹³ "ואתם תחרישון, ובלשון הזהר"¹⁴ "בעתיקא תליא מילתא": כעת זה לא הזמן להתפלל כיון שהמלחמה באה מכזה מקום ומדרגה למעלה שבו התפלה (עבודת האדם) אינה יכולה לפעול, ומה שצריכים הוא רק לעשות כלי לקבל את ההמשכה מלמעלה, שזהו הענין ד"ויסעו" – לצעוד עם הרגלים בפועל;

ובענין זה ד"ויסעו הי' משה רבינו שוה בדרגה לכל בני ישראל, וכמבואר לעיל (בהמאמר¹⁵) הטעם לכך שבקריעת ים-סוף נאמר¹⁶ "אז ישיר" בלשון יחיד, כי בני ישראל

ב. והנה עדיין צריך להבין: הרי משה הלך להתפלל עבור בני ישראל, וכמ"ש בפסוק⁶ "אנכי נצב על ראש הגבעה", ובפרט ע"פ המבואר בזהר⁷ שמשה רבינו התאמץ להלחם עם שרו של עמלק למעלה בדיוק כפי שיהושע התאמץ במלחמת עמלק למטה, ואם-כן משה לא נמנע מלהלחם בעמלק אלא הלך להלחם עם עמלק למעלה⁸, ובמלחמה זו יכול משה להצליח יותר מיהושע – ומדוע מגיע לו עונש כזה בגלל ש"מנה אחר תחתיו"?

והביאור:

כאשר מכים ונלחמים ביהודים, אזי אלו שאין ביכולתם לצאת ולהלחם כלל צריכים להתפלל ולומר תהלים כדי שהיהודים ינצחו, אבל אלו שיכולים לצאת להלחם, אין זה הזמן המתאים להתפלל ולומר תהלים, אלא עליהם לצאת בפשטות ולהכות עם ידיהם באויב;

ובעניננו: כשמשה רבינו ראה שמכים את בני ישראל הי' עליו ללכת ולעזור להם במלחמתם, וכיון שמשה רבינו לא עשה זאת אלא "מנה אחר תחתיו", מגיע לו משום כך העונש ד"וידי משה כבדים".

אלא שעדיין קשה: מהיכן משה רבינו הי' צריך לדעת זאת, הרי לא קיבל על כך שום הוראה?

והביאור בזה – מלחמת עמלק באה לאחרי קריעת ים-סוף ומשה הי' צריך ללמוד הוראה זו מקריעת ים-סוף:

כשעמדו בני ישראל על הים אמר הקב"ה למשה⁹ "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", וכפירוש רש"י: "שהי' משה עומד ומתפלל אמר לו הקב"ה לא עת עתה להאריך

(6) יז, ט.

(7) זח"ב סה, ב ואילך.

(8) ראה זהר שם (סה, ב): וכי מה ראה משה כו'.

(9) יד, טו.

(10) זהר ח"א קסח, ב. וראה סה"מ מלוקט ח"ה ע' שיח ואילך ובהנסמן שם.

(11) שוחר טוב ויל"ש עה"פ. מדרש תהלים באבער שם.

(12) תהלים צד"ק, א.

(13) בשלח שם, יד. והוא מאמר משה (בשם ה'. וראה הערה הבאה).

(14) ח"ב מח, א (וראה גם שם נב, ב).

ל' הזהר הוא (בעיקר) על פסוק מה תצעק אלי, אבל ראה שם מז, ב ואילך. ושם מח, א: ויסעו מלמסגאה מלין כו' (והיינו גם על מ"ש ואתם תחרישון – ראה לקו"ש חכ"ב ע' 33 הערה 42).

(15) שנאמר בהתוועדות זו – נדפס בסה"מ תש"ל ע' 130 ואילך.

(16) בשלח טו, א.

צועקים" – אין צורך ללכת ולהתפלל אלא יש להכות בידים ביחד עם כולם, והיות שמה לא עשה זאת מגיע לו העונש ד"וידי משה כבדים", מדה כנגד מדה – מאחר שהי' עליו לצאת ולהכות בידיו.

ד. בזה גם תובן מעלתו של משיח, עליו נאמר²¹ "חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם גו' והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו":

משיח עומד ביחד עם בני ישראל ומשתמש בכל עניניו בכדי לסייע לבני" כפי שהם במצבם, שלכן אומרים "והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו" מכיון שהוא נמצא ביחד עם בני" לעזור להם במצבם, עד לכח הדיבור שבפה – לנצלו לאמירת נגלה וחסידות לכל בני", כשם שראו זאת אצל בעל ההילולא,

וכפי ששאלו²² את כ"ק מו"ח אדמו"ר: רבי, אפילו אם יש איזה טענות אליכם ורוצים להעניש אתכם – מדוע צריכים להשתמש בעונש לענין הדיבור דוקא? הרי זה ענין שהשתמשתם בו כל חייכם להפצת היהדות במסירת נפש בממונו ובנפשו, והצלתם בזה ועשיתם לו ית' דירה בתחתונים, ומדוע העונש צריך-להיות בענין שלגמרי מסרתם אותו להקב"ה?

אלא זהו הענין ד"חלינו הוא נשא", כפי שהי' אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובדוגמת דברי הגמ'²³ על משיח שהוא "יתב בני עניי סובלי חלאים. . שרי חד ומתירי חד", היינו שבכל פעם קושר רק פצע אחד ולא שניים – כדי שכאשר ישראל יעשו

ומשה רבינו היו אז במדרגה אחת¹⁷. וכידוע ב' הדעות בנוגע לענינו הפנימי של קריעת ים-סוף – כפי שאדמו"ר המהר"ש מבאר בהמשך והחרים בתחלתו¹⁸ – דעת הזהר ודעת האריז"ל: האם עולם האצילות ירד לעולמות בי"ע או שעולמות בי"ע התאחדו עם עולם האצילות, ולפי ב' הדעות יוצא שמה רבינו שענינו אצילות הי' יחד עם כל בני" – בי"ע; ולכאורה, איך מגיע משה רבינו לבי"ע (לדעת האריז"ל), איזו שייכות יש לכל ישראל עם משה רבינו?

אלא כאשר יש עת צרה ליהודים, צריך אז משה רבינו להיות יחד איתם במעמדם ומצבם.

וכך גם בנוגע למלחמת עמלק: כאשר מכים יהודים ונלחמים בהם, צריך אז אפילו משה רבינו לצאת להלחם ולהכות עם ידיו יחד עם כל בני ישראל.

ג. עפ"ז יובן ענין נוסף:

דלכאורה הרי הטענה למשה רבינו היתה על דבריו "אנכי נצב" – שהולך להתפלל עבור בני", ומדוע העונש שקיבל על כך הי' דוקא הענין ד"וידי משה כבדים", איפה כאן המדה כנגד מדה? ובפרט שעונש זה הי' בענין שהפריע לבני ישראל במלחמתם, שהרי כאשר "ירים משה ידו וגבר ישראל"¹⁹, משא"כ "וכאשר יניח ידו וגבר עמלק"¹⁹, ומדוע קיבל עונש בענין הנוגע לבני", העונש הי' צריך להיות בענין הנוגע למשה בלבד?

והביאור יובן ע"פ הנ"ל:

הטענה על משה הרי היתה שכאשר עמלק בא ורב עם יהודים, והוא מצליח, וכפרש"י²⁰ "הכלב בא ונושך אתכם (עד ש)ואתם

21 ישע"י נג, ד-ה. עוד ע"ז ראה בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 491 ואילך.

22 בהבא לקמן ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 292 ואילך.

23 סנהדרין צח, א ורש"י. וראה סה"ש תנש"א שם ע' 496-7.

17 ראה סה"מ שם ע' 138.

18 סה"מ תרל"א ע' ה ואילך (ושם ע' כד).

19 בשלח יז, יא.

20 שם, ח.

כאלו שאינם יודעים מכל הענין הזה, וגם אם יודעים אינם מבינים כיצד מתייגעים בקל-וחומר – הם יודעים שצרה פירושה דוחק בפרנסה או פצע כפשוטו, הנה גם להם מראה משיח ש"עמו אנכי בצרה".

וזוהי מעלתו של משיח שהוא עומד ביחד עם כל בני ישראל במעמדם ומצבם.

ה. זוהי גם הוראה לכל אחד ואחד:

עם מי שרק נפגשים, צעיר או זקן, איש או אשה – עליו לפעול איתו כפי שעומד במצבו הוא.

ועי"ז יוצאים ממצרים, ש"כל הגלויות נקראו ע"ש מצרים"²⁹, ובאים לגאולה העתידה עלי' נאמר³⁰ "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", היינו שאפילו לגבי מצרים יהיו אלה פלאות,

וזו יהי' בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש, ו"שמחת עולם על ראשם"³¹!

אוה"ת שם (ס"ע ז' ואילך).

(29) ב"ר פט"ז, ה.

(30) מיכה ז, טו.

(31) ישע"י לה, י. שם נא, יא.

תשובה "ומיד הן נגאלין"²⁴ יוכל משיח לבוא מיד בלי להתעכב אף רגע מיותר; ולכאורה איך מגיעים פצעים למשיח?

אך הענין הוא ש"עמו אנכי בצרה"²⁵: כמו שכל היהודים סובלים כך גם משיח סובל, ולא בענינים שאצלו הם נחשבים לסבל ("א"מאטערניש"), אלא בענינים שאצל יהודי פשוט נחשבים לסבל, שהרי ישנם אנשים כאלו שאין להם שום שייכות לרוחניות, ואצלם תופס מקום רק מה שרואים בגשמיות, וגם איתם צריך להיות ביחד במצבם.²⁶

הגם שישנו הענין דעבודת פרך ברוחניות – "בחומר דא ק"ו ובלבנים דא לבון הלכתא"²⁷ כמובא בתורה אור²⁸, אעפ"כ כיון שישנם

(24) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(25) תהלים צא, יד.

(26) ראה סה"ש שם: "ומודגש עוד יותר בשמו של משיח (הגואל) שנקרא בשם מצורע (סנהדרין צח, ב ובפרש"י) – "מצורע של בית רבי", ש"יתיב ביני עניי סובלי חלאים", "מנוגעים, והוא נמי מנוגע" – שמש"ח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [. .] ומצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות".

(27) זח"ג רכט, ב.

(28) ר"פ שמות (מט, א). וראה תו"ח שם (קלא, ב).

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נרבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

כמה זמן יכול האבא להתחבא מהבן?!

תרגום חפשי ללה"ק - בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ סרט ההקלטה*

ידוע המשל שחסידיים אומרים בשם המגיד, שכללות ענין הגלות היא עד"מ אב שמתחבא מבנו, שהכוונה בזה היא, לא בגלל שהוא לא רוצה להיות יחד עם הבן ח"ו, אלא כדי שאצל הבן תתעורר תשוקה, שיחפש וימצא את האב.

כיון שכאשר הבן נמצא בתמידות יחד עם האב, לא ניכרת כ"כ התשוקה של הבן להיות יחד עם האב, היות ותענוג תמידי אינו תענוג – ועל-ידי-זה שהאב מחביא את עצמו מבנו, מתעוררת אצל הבן תשוקה לראות את האב, כיון שהיתכן שהוא לא רואה את האב.

אבל ישנו מעמד ומצב שהבן מפסיק לחפש את האב, ובלשון ה'סדרה' די"ג בשבט "היש ה' בקרבנו אם אין",

הוא יודע שישנה המציאות של ה', הוא יודע ש"יש בעל-הבית לבירה זו", עם כל הפרטים שבזה, הוא יודע אפי' שהעולם מתהווה מחדש מאין ואפס המוחלט, אך הוא מסתפק "היש ה' בקרבנו" – אולי ענין ההתהוות הוא באופן דסובב-כל-עלמין, סביב, אבל אולי לא "בקרבנו",

[הוא מפרש סובב-כל-עלמין – לא כפי שכתוב בתניא שזה מתלבש ב"כל נברא ונברא מראשו ועד תחתיתו ותוכו ותוך תוכו כו" ו אין זה אלא שההשפעה אינה "בבחי גילוי אלא בהסתור והעלם", ולכן היא נקראת "מקיף וסובב" – אלא הוא מפרש סוכ"ע כפשוטו, שזהו סביב אבל לא "בקרבנו"],

ואח"כ הוא מתחיל לטעון שהיות ו"אותותינו לא ראינו גו' ולא איתנו יודע עד מה", א"כ "עזב ה' את הארץ" ח"ו, ועד כדי כך – שהוא מתיאש ומפסיק לחפש את הקב"ה.

וזהו מה שאומרים במשל, שכאשר האב רואה שהבן לא מחפש אותו, כאן... מתחיל להיות אמיתית ענין הגלות!

כל זמן שהבן מחפש את האב, זה גופא הכנה, ניצוץ והתחלה של הגאולה, כיון שהוא מחפש את אביו, בזה מונח הרצון וההשתדלות שלו;

אבל מתי שהוא מפסיק לחפש (מצד חסרון הדעת או מצד יאוש) – אזי נהי' ה"אנכי הסתר אסתיר פני", כפי שהבעש"ט... מפרש שההסתר עצמו נמצא באופן של הסתר – הוא אינו יודע כלל שזהו הסתר.

(* בקטעים רבים בשיחה זו דיבר כ"ק אדמו"ר שליט"א בקול בכי (ובמקומות רבים נסמן...)). השיחה מובאת בקשר עם שיעור החת"ת דשבת זו (פרשתנו יז, ז).

ובפשטות – הוא לא חושב אודות אלוקות; הוא חושב אודות העולם, אמנם באופן כשר עפ"י מה שכתוב בשולחן-ערוך, הוא לומד תורה כפי שצריך ללמוד תורה – אך לחשוב בעת לימוד התורה אודות נותן התורה, לחשוב אודות משאו ומתנו באמונה ולחשוב אודות זה שהקב"ה "הוא הנותן לך כח... לעשות חיל" – הוא הפסיק לחשוב אודות זה!

וכאשר באים אליו בטענות... – הוא אומר: מדוע באים אלי בטענות... את הטענה צריך להפנות להקב"ה... וכאמור, עד מתי!...

האב צריך אמנם להתחבאות מהבן... בכדי שהבן ירצה לחפשו, ושאצלו תתעורר תשוקה כ"ארץ צי' ועיף בלי מים";

אבל כאשר הוא "תוקע" אותו ("שטעקט אים אריין")... בחושך כפול ומכופל... ואח"כ נהי' "אם הראשונים כמלאכים כו' כבני-אדם"... וכאן זה אפי' לא "כחמורו... של רבי פנחס בן יאיר"... וביחד עם זה תובעים ממנו... שהוא לא יפסיק מלחפש... יום ראשון לחפש, יום שני לחפש... (כ"ק אדמו"ר שליט"א בכה הרבה).

אין אף יהודי שלא הי' לו הרהור תשובה

וכשמחפשים על זה הסברה – מחפשים בספרי מוסר ובספרי חסידות אבל לאח"ז ישנו פסק דין ברור בגמרא ש"כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", ויש הרי פס"ד ברור שע"י הרהור תשובה נהי' צדיק גמור.

והרי אין שום מציאות של יהודי שאצלו לא הי' הרהור תשובה – מצד אהבה או מצד ראה, או מאיזו סיבה שתהי',

עאכו"כ בדורנו זה, אחרי מה שראינו בעצמנו (באופן ד"עינינו ראו ולא זר ואזנינו שמעו ולא אחר") עם כל הענינים שקרו בדורנו זה היל"ת ו"לא תקום פעמיים צרה", זה כבר מספיק, וכפי שאדמו"ר האמצעי כתב שיותר זה לא יהי' ח"ו – אזי מכיון שראו ושמעו את זה וזוכרים זאת, בודאי שאין אף מציאות של יהודי שלא הי' לו הרהור תשובה, ולא רק פעם אחת אלא כמה פעמים ככה.

א"כ מה באים בטענה ל"בשר-ודם"... שהוא מדוד ומוגבל... (ע"י הקב"ה עצמו – במילא אי אפשר לבוא בטענות כלפיו –) היתכן שהוא לא חושב על הגאולה, אע"פ שהוא אומר (או יודע שאחרים אומרים והוא חושב אודות זה) ש"אחכה לו בכל יום שיבוא", ורוצים שהוא יעמוד במעמד ומצב זה במשך כל היום כולו – זה בלתי אפשרי... והקב"ה אומר ש"איני מבקש... אלא לפי כחן", והוא עצמו לא נתן שום כחות נוספים!...

ועל זה אומרים, שע"ז שמוסיפים אור (ולא סתם אור, אלא בזה גופא – אור) המשמח, אור שקשור עם שמחה – אז כיון ששמחה פורץ גדר, זה יפרוץ את הגדרים שלו ויפרוץ את גדרי העולם ויפרוץ את הגדרים של החושך כפול ומכופל.

(תרגום חפשי משיחת ליל ט"ו בשבט ה'תשל"ט - בלתי מוגה)

פוסק הרמב"ם: תסתובבו ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני מהגלות!!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א.* [.] הגם שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם בעל ההילולא¹) – הרי זה רק בנוגע לרצון, אבל לצעוק צריכים שרוצים כבר לצאת מהגלות – "עד מתי", "דאלאי גלות!"

וביחד עם זה יש לידע, כפי שבעל ההילולא המשיך, שאע"פ שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, הנשמה מעולם לא הלכה לגלות, ומצד זה בכחו של יהודי לעמוד מעל לגלות ולא לחשוב על משרתו וכיו"ב, אלא מחשבתו ורצונו היחידים הם רק – שהוא רוצה לצאת מהגלות!

ו"במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא"², יחד עם שולחנו, כסאו וכל עניניו³, אפילו אם זה "ממעל לו",

כידוע² שענין זה (דבמקום של מחשבתו כו') למדים מהפסוק⁴ "שרפים עומדים ממעל לו" – שאף שהדרגא ד"ממעל לו" היא למעלה ממדרגת השרפים, אעפ"כ, מצד מחשבתם ותשוקתם לעמוד שם – הרי הם בפועל "עומדים ממעל לו"!

ב. והנה, ישנם הבאים בטענה: הרי ביום השבת אין עצב בה⁵ וצריכים להיות בעונג ובשמחה – וא"כ, מדוע באים לצער את בני ישראל מכך שהם נמצאים בגלות ועליהם לצעוק "עד מתי", ובפרט שאתה בעצמך הרי תבעת להיות במיוחד עכשיו בשמחה גדולה!?

ע"כ אומרים שאין זו סתירה כלל: תסתובב ("גייט ארום") ותצעק מתוך שמחה וטוב לבב וב"שטורעם" שרוצים את הגאולה!

וכפסק-דין הרמב"ם⁶ ש"השמחה שישמח האדם בקיום המצוות עבודה גדולה היא", במילא פוסק הרמב"ם: **הקשיבו יהודים, תסתובבו ("גייט ארום") ותצעקו בשמחה גדולה שהקב"ה צריך כבר להוציא את בני ישראל מהגלות!!**

ג. ישנם הבאים וטוענים שמנהג אבותינו בידינו – הוא לא ראה שסבו יצעק שצריכים לצאת מהגלות!

אבל סבך גם לא קרא מעולם אף עיתון! ויום השבת ה' אצלו יום מנוחה וקדושה שאין עצב בו, ולא דיבר בשבת שום ענינים של חול שאסור לדברם – וא"כ, מה אתה משוה את

(3) ראה לקו"ש ח"ח ע' 348 בהערה. ח"כ ע' 426. חכ"ה ע' 124; 297 – בהערה.

(4) ישע"י, ב.

(5) ראה ירושלמי ברכות פ"ב סוף ה"ז. תוד"ה מאן דאמר – מו"ק כג, ב.

(6) הל' לולב בסופן.

(* חלקה הראשון של השיחה פורסם בגליון תקנד ע' 3 ואילך.

(1) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.

(2) אוה"ת בראשית כרך ו תתרכז, ב. המשך מים רבים תרל"ז פקי"ג. סה"מ תרמ"ג ע' סה. תרנ"ה ס"ע ריב ואילך.

כש"ט (הוצאת קה"ת) הוספות סל"ח. וש"נ. ועוד.

עצמך לסבך?!

ובכלל – מה נוגע כאן הסבא שלך? הרי נמצאים בגלות, שכינתא בגלותא, כל המלאכים וכל בני ישראל נמצאים בגלות, והעיקר – אדם קרוב אצל עצמו⁷ – אתה בעצמך נמצא בגלות, ובמילא בודאי שעליך לרצות לצאת מהגלות!!

תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות!

ד. לאחרי הבדלה יכתבו לי שצריכים לדעת שישנו גוף גשמי ויש לשמור על בריאות הגוף, לאכול, לשתות ולישון, ולא להתענות וכו'.

אך כל טענות אלו לא נוגעים כאן – העיקר הוא: **צאו מהגלות** ("גייט ארויס פון גלות")!! ומה שיש לך קושיות – תשאיר את הקושיות בגלות וצא בעצמך מהגלות! הנך רוצה לקחת איתך את הקושיות – לבריאות ("געזונטערהייט"), צא מהגלות יחד עם הקושיות ותשבי יתריך קושיות ואבעיות⁸, אבל שהקושיות לא יבלבו אותך ויעכבוך לצאת מהגלות! טוען הוא: הרי זה יום השבת, יום של תענוג – ומדוע צריכים להתרגז, ובפרט שכאשר מתרגזים, זה מפריע לאכילה ושת' ובריאות הגוף...

אזי כאמור: אין זמן לכל ענינים אלו – צריכים לצאת מהגלות!

אלה המחשבה והרצון היחידים, ובמקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא (כנ"ל)! ה. ויה"ר שכל בני ישראל ייצאו כבר מהגלות, "בנערינו ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו"⁹, גם אלו שיש להם קושיות ורוצים להתקע ולהתפתח ("שטעקן און שטייגן") דוקא בגלות, והרי כבר ישנו ה"יהיה בשלח פרעה"¹⁰ – עם פרעה כבר מסודרים, ומצד פרעה הרי "על כרחם של ישראל יגרשם" מארצו¹¹, המניעה היחידה היא מצדם של בני ישראל, שצריכים רק לשים את האצבע קטנה, ובהרהור אחד של תשובה הופכים להיות צדיק גמור¹², וכך גם בצדיקים – "לאתבא צדיקא בתיבתא"¹³,

ויוצאים כולם מהגלות בשמחה ובטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

7) סנהדרין ט, ב, י, א.	11) פרש"י ס"פ שמות. וראה לקו"ש ח"א בתחלתו.
8) תויר"ט סוף מס' עדיות. שלה"ה תט, א. וראה זח"ג	"יחי המלך" דש"פ שמות ש. ז. (גליון שצה ע' 4 ואילך).
כח, א. ועוד.	12) קידושין מט, ב. שו"ע אה"ע סל"ח סל"א. וראה לקו"ש ח"כ ע' 425 הערה 56.
9) בא י, ט.	13) ראה לקו"ת ר"ה נח, א. האזינו עה, סע"ב.
10) ריש פרשתנו.	

הצורך לבקש את הגאולה בדבור ובקול גדול

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

למרות שהקב"ה יודע את מחשבותיהם של בני ישראל, אעפ"כ הם מבקשים בגלוי

ובדיבור שתבוא הגאולה האמיתית והשלימה, מכיון שהעיקר הוא איך שזה יורד למעשה בפועל ובגלוי בעולם-הזה.

וכפי שרואים בכללות ענין התפלה, שלמרות ש"איזו היא עבודה **שבלב** זו תפלה"¹, בכל-את ההלכה אומרת² "לא יתפלל בלבו (לבד) אלא מחתך הדברים בשפתיו ומשמיע לאזניו", כלומר, אף שהקב"ה בודאי יודע מה נעשה בלבו של המתפלל, ועאכו"כ באותיות המחשבה שלו, אעפ"כ תפלתו חייבת להיות בדבור בפה דוקא (ולכן היא נחשבת במנין המצוות³).

וכך גם בנוגע לתפלה ובקשה "עד מתי", "דאלאי גלות" – שלא מספיק להתבונן בזה במחשבה, אלא יש להוציא זאת בדבור ובקול גדול.

ואף ש"כל המשמיע קול בתפלתו ה"ז מקטני אמנה"⁴, הרי במה-דברים-אמורים, כאשר ישנו חשש שבגלל זה יחשבו "כאלו אין הקב"ה שומע תפלת לחש"⁵ – אבל כאן מדובר אודות "קול גדול" הבא כתוצאה מ"קלא פנימאה"⁶, עם כל התוקף וה"שטורעם" הבא מכל כחות נפשו, ובודאי שצעקה זו בקול גדול היא ענין טוב.

ועי"ז שבני ישראל יבקשו את הגאולה באופן האמור, ויעבדו עבודתם בפועל ממש – אזי אפילו אם רק **רוב** בנ"י יעשו עבודתם, ועוד יותר – אפילו אחד לבדו, יכול להכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"⁷.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ בשלח ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(1) רמב"ם ריש הל' תפלה. תענית ב, סע"א.	(4) ברכות כד, ב. טור ושו"ע אדה"ז שם.
(2) טושו"ע ושו"ע אדה"ז אר"ח סק"א ס"ב.	(5) שו"ע אדה"ז (מטור) שם.
(3) ראה לקו"ש חל"ט ע' 168 (וראה שם הערה 9).	(6) ראה סה"מ תרס"ט ע' צט ואילך.
וראה גם לקוטי ביאורים לאגה"ת ע' מד.	(7) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

חוגים ט"ו בשבט עם הפירות ד"אילני סרק"

[. .] ומכיון שכבר נשלמו "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"¹, ובפרט לאחרי גלות הכי גדול, הכי איום, הכי נורא והכי מבהיל, עד כדי כך, שאפילו משה רבינו התפעל מאופן עבודתם של ישראל בעקבתא דמשיחא, כמבואר בחסידות² בפירוש הכתוב³ "והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה", שענוותנותו של משה רבינו היתה בעיקר ובמיוחד כלפי דרא דעקבתא דמשיחא,

הרי בודאי שדורנו זה דור האחרון של הגלות, ודור הראשון של הגאולה – מכיון ש"מיד הן נגאלין"⁴, תיכף ומיד ממש, כך, ש"ראש השנה לאילן" **השתא** חוגים כבר בארץ שעלי' נאמר "ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו", גם הפירות ד"אילני סרק".

(משיחת ט"ו בשבט ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

(1) תניא פל"ז.	(3) בהעלותך יב, ג.
(2) תו"ח שמות ס"ד, ב. סה"מ קונטרסים ח"א נג, ב.	(4) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
- ועוד.

עילוי מיוחד ונפלא למביאים

שבת זו נקראת שבת שירה – ע"ש שירת הים, "אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' גו"¹, אשר, בשירה זו הושוו משה וכל ישראל – שכולם יחד אמרו אותה שירה, "השירה הזאת"², הן אנשים והן נשים, "ותקח מרים גו' ותצאן כל הנשים אחרי"³, וגם טפ'⁴, עד לקטני קטנים, "עולל מוטל על ברכי אמו ותינוק יונק משדי אמו", ו"אפילו עוברין שבמעיי אמן"⁵ אמרו שירה"⁶.

ונמצא, שבפרשת שירה ניכרת ומודגשת ביותר אחדותם של ישראל, ובאופן של גילוי – שלכן התבטאה האחדות בענין השירה, "שמחה"⁷ (ש) היא מבחי' התגלות"⁸, שהיא בגילוי דוקא, ובאופן ד"השירה הזאת", מראה באצבע ואומר זאת"⁹.

ויומתק יותר ע"פ המבואר בדרושי חסידות"¹⁰ ש"בשעת קי"ס ה' התגלות מהותו ועצמותו ממש שלמעלה מהשתלשלות"¹¹, ועי"ז ים ויבשה שוין ממש . . שהעלם (ים) נעשה גילוי (יבשה), ע"י גילוי עצמותו שהעלם וגילוי שוין ממש", די"ל, שכמובן גילוי זה פעל בישראל ענין דוגמתו, האחדות שלמעלה מהתחלקות לגמרי, אחדות שבאה לידי ביטוי בענין השירה – "שם נשמחה בו"¹², "בו ממש, במהותו ועצמותו ממש"¹⁰.

ויש להוסיף, שענין זה מודגש ביותר בשבת שירה דשנה זו – שנת הקהל ושנת תשמח"¹³ – אחדותם של (כל קהל) ישראל שמתבטאת גם (ובמיוחד) ע"י השמחה כו'.

(קטע משיחת ש"פ בשלח, שבת שירה, י"א שבט ה'תשמ"ח – ח מוגה)

הו"ע של התחלקות) הוא – מפני שהמנין הוא "מתוך חיבתן לפניו" (פרש"י ר"פ במדבר), שלכן, גם כשנמנים כ"א בפ"ע (התחלקות דוקא), ניכרת ומודגשת האחדות מצד הדביקות בשרשם ומקורם (שנתגלה במנין ש"מתוך חיבתן").

6) סוטה ל, ב.

7) שפורצת גדר – למעלה ממדידה והגבלה והתחלקות כו' (ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ע' רכג ואילך).

8) תו"א פרשתנו סב, א. ובארוכה – המשך שמח תשמח תרנ"ז בתחלתו. ובכ"מ.

9) ע"ד פרש"י פרשתנו שם, ב.

10) תו"א פרשתנו סד, סע"ב. ובארוכה – תו"ח שם קעח, א ואילך. ועוד.

11) בחינת עתיק (ראה לעיל ס"ג), כמ"ש מה תצעק אלי", "בעתיקא תליא מילתא" (זהר פרשתנו מח, א. וראה תו"א פרשתנו סד, ג ואילך. לקו"ת פרשתנו ב, ד. ובכ"מ).

12) תהלים סו, ו.

13) להעיר גם משיעור היומי ברמב"ם (הל' ע"ז פ"ב ה"ג) – "הקהל ושמה".

1) פרשתנו טו, א.

2) ראה סוטה ב, ב. ובפרט לדעת ר' נחמי' דאמור כולהו בהדי הדדי", "קורין כולן יחד וכך שרתה רוח הקודש על כולם וכוונו יחד את השירה ככתבה" (פרש"י שם).

3) שם, כ. ולהעיר שהעילוי דשירת נשים מודגש גם בהפטרה (סיום וחותרם הפרשה) – "ותשר דבורה" (ראה לקו"ד ח"ד תרצה, א ואילך. לקו"ש ח"ג ע' 139 ואילך).

4) ואדרבה – "הם הכירוהו תחלה" (סוטה יא, ב), "הם ראו להקב"ה בים התחילו אומרים לאבותיהם זהו אותו . . זה א-ל"י" (שמו"ר פרשתנו פכ"ג, ח).

ו"ל דוגמתו גם ב"הקהל" – "טף למה באו ליתן שכר למביאים" (תהיגה ג, סע"א. פרש"י וילך לא, יב), שע"י הטף ניתוסף עילוי מיוחד ונפלא אצל מביאים.

5) להעיר ממארו"ל (נדה ל, ב) "הולד . . במעיי אמו . . נר דלוק לו על ראשו . . ומלמדין אותו כל התורה כולה".

ועפ"ז יומתן שמיד בצאתו לאור העולם* נכנס בכמה ענינים בכלל ישראל** – באופן שוה עם גדול שבגדולים (לא פחות מאחד ולא יותר מאחד), "השוה ומשוה קטן וגדול".

ו"ל שהטעם להדגשת האחדות במנין (אף שמנין

שמצינו ביוכבד שנולדה בין החזמות והשלימה תומ"י המנין די'שבעים נפש" (וראה פרש"י במדבר ג, טו).

(* שאז נעשה מציאות לעצמו, משא"כ לפניו שהי' "ירך אמו" (גיתין כג, ב. ויש"ט), ולא שייך למורתו בפ"ע.

(** כהמנין ד"לגיונו של מלך", ש"מנה מן הבטן", כפי

הנצחון במלחמת בית דוד הוא ע"י שטות דקדושה בלי שום חשבונות דשכל

[. .] מזה מובן גם לענין העבודה שצריכה להיות לפני הגאולה ובתור הכנה אל הגאולה, שהעבודה צריכה להיות למעלה ממדידה והגבלה. דמכיון שההמשכה דלעתיד היא בבחינת בלי-גבול, הרי גם ההכנה לזה צריכה להיות באופן כזה. דזהו מה שביאר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע בשיחתו הידועה¹ על מארז"ל² כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, דמלחמת בית דוד היא המלחמה נגד אלו המנגדים ולוחמים בגילוי המשיח, אשר חרפו עקבות משיחך. והיוצא למלחמה זו צריך להיות אצלו גט כריתות כותב לאשתו, דהיינו גט כריתות מכל הענינים המותרים, שהרי לאשתו קאי על אשתו הנשואה לו כדת משה וישראל, ואעפ"כ, הרי כשיוצאים למלחמת בית דוד צריך להנזר גם מדברים המותרים, שזהו על-דרך ענין קדש עצמך במותר לך³. אך בענין קדש עצמך במותר לך אפשר שיהי' הדבר בהגבלה, שהרי יש כמה דיעות בענין זה⁴ אם הוא מדאורייתא או מדרבנן, וא"כ אפשר שיהיו הגבלות בדבר (ע"ד מה שנתבאר לעיל⁵ שלגבי עבודת התשובה הרי העבודה דתומ"צ היא במדידה והגבלה). אך ענין כותב גט כריתות לאשתו היינו למעלה מדידה והגבלה, משום שהעבודה באופן דהגבלה הרי לא זו הדרך לנצח במלחמת בית דוד כדי שמזה יצא דוד עצמו (כמבואר במ"א⁶ ההפרש בין בית דוד ודוד).

וכדי לנצח במלחמה זו שהיא מלחמה עם אויבך ה', ויתר על כן, עם חרפו עקבות משיחך, שהיא מלחמה קשה עוד יותר, כי בבואה דבבואה אית להו⁷, הרי מלחמה זו היא באופן שיוצא מהגבלותיו לגמרי, ויוצא מכל דבריו ועניניו, ובלי שום חשבונות דשכל, אלא באופן דשטות דקדושה שלמעלה מטעם ודעת⁸. כי כשם שהמלחמה שלהם היא באופן דחוצפא בלא תגאי, כן צריך להיות בצד הקדושה יציאה לגמרי מהגבלות עצמו ומסירה ונתינה לגמרי למלחמת בית דוד. (קטע ממאמר ד"ה ויהי בשלח פרעה ג' - ש"פ בשלח, י"א שבט, ה'תשכ"א - בלתי מוגה)

(5) קודם בהמאמר (סה"מ תשכ"א ע' 256 ואילך).

(6) אג"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א ע' שיא ואילך.

(7) ראה לקו"ת תצא לו, ג. לו, ג.

(8) המשך באתי לגני ה'שית פ"ה (סה"מ ה'שית ע' 117 ואילך).

(9) ראה סנהדרין קה, א.

(1) שיחת שמח"ת תרס"א (סה"ש תש"ב ע' 141).

(2) שבת נו, א.

(3) יבמות כ, א. ספרי ראה יד, כא.

(4) ראה תניא פ"ל (לט, א). הערת כ"ק אדמו"ר שליט"א בסה"מ תש"ח ע' 133. לקו"ש ח"ז ע' 323 בהערה. ועוד.

למלחמת עמלק צריכים דווקא 'אנשי משה'

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת יו"ד שבט ה'תשט"ז

(נדפסה בלקו"ש ח"א ע' 144 ואילך)

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

בשעת עס איז דאָ אַ מונע ומעכב צו קבלת התורה, איז הגם הקול קול יעקב והידיים ידו, עשו, הידיים איז שייך צו עשו, דאָס איז בחלקו של עשו ווי עס שטייט ועל חרבך תחי', אָבער וויבאלד ס'איז אַ מונע צו קבלת התורה, רעכענט מען זיך ניט מיט קיינע חשבונות און מ'גייט אויף אַלע דרכים און אַלע אופנים, אבי מקבל צו זיין די תורה און פאַראייניקן זיך מיט איר.

און דערפאַר האָט אויך די מלחמה מיט עמלק'ן ניט געשטאַמט פון כתות בישראל. דאָס האָט געשטאַמט – פון משה דער וואָס דערנאָך קיבל תורה מסיני. די התחלת המלחמה האָט זיך אָנגעהויבן מיט דער תפלה פון משה, האָט זיך געפירט דורך אנשי משה, און דער נצחון איז געקומען – דורך יהושע משרת משה.

און בשעת מ'גייט אויף מלחמה צוליב תורה, דעמאָלט איז ניט קוקענדיק וואָס ע"פ טבע האָט עמלק געדאַרפט מנצח זיין, ווי ער זאָגט אין ירושלמי (ר"ה ספ"ג) אַז עמלק כשפן הי', און ער האָט אויסגעקליבן אַזעלכע מענטשען וואָס דאַרפען לעבן, און זיי האָט ער געשיקט אין מלחמה, אָבער וויבאלד מען גייט אויף מלחמה בכח התורה, דעמאָלט איז מען מנצח.

און דערפאַר שטייט דער לשון בחר לַנָּו אנשים, איז מבואר אין חסידות* – אנשי משה. יעדער איינער וועלכער איז געגאַנגען במלחמת עמלק האט ער געוואוסט אַז ער גייט ניט בכחו ועוצם ידו, נאָר ער גייט בשליחותו של משה, וואָס משה דאַרף אים געבען די תורה און דערפאַר שיקט אים משה מלחמה האַלטען מיט דעם וועלכער איז מונע לקבלת התורה.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורנגו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החתן הת' הרב שמואל הלוי והכלה מרת רבקה לאה שיחיו

בראד

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, חג הגאולה - י"ט כסלו

ה'תשפ"ג - "שנת הקהל"

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה

כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת רבקה שיחיו בראד

הרה"ת ר' אפרים זאב וזוגתו מרת שרה רייזל שיחיו שמואלי

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת ח' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די